

Prædiken søndag d. 28. oktober 2018.

Metodistkirken i Odense. ©Thomas Risager, D.Min.

Tekster: Job 42,1-6,10-17 & Salme 34,1-8,19-22 & Hebr 7,23-28 & Mark 10,46-52.

Vi er nået til den sidste af gudstjenesterne, hvor Jobs Bogs universelle temaer om lidelsens problem sættes sammen med en evangelietekst.

Det er kirkens opgave at sætte bibelens historier ind i en sammenhæng med det liv, som vi lever i dag.

Kirken skal jo ikke være et museum, for få interesserede mennesker, der nørkler med fortidens teologi.

Vi skal netop sætte det hele i spil, for hvis ikke vi gør det, er jeg da nødt til at spørge hvilken værdi, alt det vi gør i det hele taget har?

Det indebærer også, at vi skal lægge arm med de tunge spørgsmål, også selvom vi nogen gange må erkende, at vi ikke har smarte og hurtige svar, som vores tid efterspørger.

Job er på bagkanten af alle sine mange uhyrlige lidelser. Jeg skal spare jer for et resume af det, men opfordre til at læse de 42 kapitler i bogen - eller tag tegneserien.

Gud har talt til Job og ladet ham forstå, at Gud ved mere end vi nogen siden kommer til. Der hvor der er liv, er der kamp og der er spørgsmål.

Job får ikke svar på alle sine spørgsmål, men han vinder en tillid til Gud, som gør at han kan overgive sig til at Gud har styr på det, også selvom han sket ikke selv har det.

“Nu ved jeg, at du formår alt, intet, du har besluttet, er umuligt for dig!”¹.....”Jeg har talt om noget jeg ikke forstod, om ting, der var for underfulde til, at jeg kunne vide besked,”² siger han.

Det er en vigtig pointe, at Job faktisk ikke får svar, men det, at han oplever Guds nærvær - endda på en ganske skræmmende måde - giver ham ro og tryghed til at tage tingene som de er - også selvom han stadig ikke forstår.

Resten af bogen går med at beskrive, hvor rig og succesfuld Job bliver. Han får bl.a. smukke døtre og det er en virkelig velsignelse.

Historien tjener det formål, at vise samtiden, og det er længe siden³ og i en anden kultur end vores, at Gud belønner den, der stoler på ham.

Rigdom var datidens tegn på at være yndet af Gud. Vi skal forstå, at job har gjort sig fortjent til al den succes. Det ligger dybt i kulturen at modgang var et udtryk for at man holdt sig på god fod med Gud, mens modgang var præcise det modsatte. Modgang er menneskets egen skyld.

For os lyder det måske som noget pjat. Men hvis vi for alvor mærker efter, ligger de tanker dybt nede hos langt de fleste af os. For der må jo være en eller anden form for retfærdighed til.

---

¹ Job 42,2

² Job 42,3

³ Formodentligt forfattet omkring 400 FK. Gads Danske Bibelleksikon. Artikel om Jobs Bog.

3 af 7

Men hvad nu, hvis der er elementer af livet, som ikke er præget af retfærdighed?

Tanken om, at der skal være en uforudsigelig vilkårlighed i livet, er os fremmed.

Vi har det helt generelt vanskeligt med ting, vi ikke kan kontrollere og ting vi ikke kan fixe.

En af grundene til det er, at det indebærer et tab af kontrol, at være ansigt til ansigt med noget meningsløst, og det kan vi ikke lide. Vi kan ikke lide at være magtesløse.

Uge 43 er ugen, hvor vi minder hinanden om at vi kommer i situationer i livet, hvor vi er magtesløse. Cancer er en af de sygdomme, som gør os magtesløse. Mange mennesker kæmper med - eller mod om du vil - cancer. Det er knæk cancer ugen.

Mange af os er berørt af cancer. Nogen af os, som er her i dag har cancer. Flere af os har haft det, og vi kender alle nogen, som lige nu har sygdommen tæt inde på livet.

Jeg tror at alle, som rammes af cancer - eller anden træls sygdom - før eller siden sidder med tanken, der spørger: "Hvad har jeg gjort siden jeg blev syg?"

Jeg tror, det er helt normalt og i vores længsel efter at kunne forklare, så begynder vi at finde på forklaringer. Jeg har også været fest-ryger. Jeg har også været forbrændt af solen mange gange. Det var også nogle år med nogle vilde weekender.

I følge sygehuspræsten Lotte Blicher Mørch, så er vi faktisk ofte, når vi ikke er i stand til at forklare, villige til at tage skylden for sygdom på os. For så er der i det mindste en forklaring.⁴

Når vi gør det bevidst eller oftest ubevidt, så sidder vi fast i en livsopfattelse, hvor vi tillægger os selv en magt, som vi dybest set ikke kan tåle af have.

Men det ligger så dybt i os, at vi ikke kan eller ikke tør slippe kontrollen.

Hvis vi til påtage os ansvaret for at sygdommen ramte, så bærer vi også ansvaret for at vi skal blive raske. Det er det jo ikke alle, der bliver og det er ubærligt for os. Især bliver det ubærligt, hvis vi holder fast i, at sygdommen rammer som noget vi skulle være skyldige i. Det er faktisk ikke alt i livet, vi er herre over.

Undskyld at jeg siger det lige ud, men det har vi brug for at fatte. At vi ikke er herre over alt i livet.

For Job kom den erkendelse, da han havde mødt Gud. Det gjorde ikke at han forstod, men det gjorde at han slap ansvaret for noget, der ikke var hans ansvar at bære. selvom han slap ansvaret, så holdt han på forbilledlig vis fast i, hvem han var. Han var ikke sin elendighed, men han var udsat for lidelse.

---

⁴ Kristeligt Dagblads hjemmeside d. 26. august 2016. <https://www.kristeligt-dagblad.dk/liv-sjael/vi-bliver-ved-med-tro-vi-skal-mestre-fixe-og-haandtere-aling?fbclid=IwAR3pwyAEwbSsRWuUPPRmCWnGmXvImsTQcyEzDZM8aTruqxcTHeQf5jlsD60>

Det er muligt vi kan fordømme os selv, for sygdom og ulykke, som rammer os. Men i en ny testamentelig tænkning, er der ingen fordømmelse.

Det kan god være svært at forholde sig til, og det har mennesker, der står i mængden for at se Jesus ankomme til Jeriko umådeligt svært ved, da den blinde tigger Bartimæus fra sit sædvanlige tiggested i byporten råber op: "Davids søn, Jesus, forbarm dig over mig!"⁵

Der er to ting i gang her.

For det første forsøger folk at få Bartimæus til at klappe i. Jesus, som de alle har hørt om, skal ikke konfronteres med en mand, som selv er skyld i, at han sidder der og er blind. Når han tigger sørger fællesskabet jo for ham, så nu kan han da i det midste bare holde sig lidt væk. Det er ikke til at holde ud at blive konfronteret med hans dårligdomme.

For det andet, så har vi en Bartimæus som hele sit liv gennem sin blindhed er blevet mindet om, at Gud ikke vil ham det godt. At det formodentligt er hans egen skyld at han sidder, hvor han gør.

Samtidig har Bartimæus aldrig sluppet håbet om, at livet kan se anderledes ud. Han har holdt fast i at han er mere end sin blindhed, han er et helt menneske. Selvom han lige nu ikke kan se, så kan også hans liv komme til at se anderledes ud. Det håb ligger lige under overfladen, når han begynder at råbe op.

Bartimæus tager et skridt i tro, og stoler på den Jesus, han har hørt om.

---

⁵ Mark 10,47

6 af 7

Han giver pokker i, at nogle måske vil mene, at det er svagt at bede om hjælp. Han har indset, at han er nødt til at slippe, det han alligevel ikke kan holde fast i - sin påståede skyld, skam og ansvaret. Og han holder fandt i håbet om, at hans liv kan være anderledes.

Og han bliver ikke skuffet. Jesus svigter ikke. Faktisk venter der ham en helt ny tilværelse.

Da Bartimæus har indset, at Jesus er kommet til ham midt i hans lidelse, da kommer friheden fra blindheden. Da er han fri, endda længe før han faktisk kan se.

“Hvad vil du have, jeg skal gøre for dig?”⁶ Spørger Jesus.

Amen

Salme: Menneske din egen magt

---

⁶ Mark 10,51.

”Vi er opfostret med, at vi kan alt, har et potentiale i os, hvis vi bare arbejder med os selv. Men som præst må jeg sige: ’Kære ven, du skammer dig over noget, som du ikke har magt til at ændre.’ Det er et problem, hvis man tror, man kan noget, som er uden for ens formåen. Der er en skam over ikke at kunne være den, man gerne vil være med de pæne og dygtige børn, den lækre mand, fede projekter og tjek på sig selv, som man tager med ind i sygdommen. Måske taler man ikke om succes, men så taler man om harmoni. Det er skamfuldt ikke at være i harmoni, og man vil ikke acceptere, at man ikke hele tiden kan udligne.”

hvordan Kierkegaard skriver, at mennesket både har en pligt til at stå stille for at erkende, hvor det er, uden at blive fastlåst, og samtidig en pligt til at handle uden at flygte.